

Πώς μπορούμε μέσα από τις φροντίδες να φτάσουμε στην τελειότητα (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Λόγος περί πίστεως και διδασκαλία (Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου)

Λόγος περί πίστεως. Και διδασκαλία για εκείνους που λένε, ότι δεν είναι δυνατόν εκείνοι που βρίσκονται μέσα στις φροντίδες του κόσμου να φτάσουν στην τελειότητα των αρετών. Και διήγηση επωφελής στην αρχή.

Αδελφοί και πατέρες· είναι καλό να διακηρύττομε σε όλους το έλεος του Θεού και να φανερώνομε στους πλησίον μας την ευσπλαχνία και την ανείπωτη αγαθότητα του Θεού προς εμάς. « Εγώ λοιπόν, καθώς το βλέπετε, μήτε νηστείες έκανα, μήτε αγρυπνίες, μήτε χαμαικοιτίες, αλλά μόνο ταπεινώθηκα και ο Κύριος σύντομα με έσωσε», λέει ο θειος Δαβίδ. Και μπορεί κανείς να πει πολύ πιο σύντομα: «Μόνο πίστεψα, και με δέχτηκε ο Κύριος». Επειδή είναι πολλά αυτά που μας εμποδίζουν ν' αποκτήσομε την ταπείνωση, να βρούμε όμως την πίστη δεν μας εμποδίζει τίποτε. Γιατί αν το θελήσομε ολόψυχα, ευθύς ενεργεί μέσα μας η πίστη, αφού είναι δώρο του Θεού και φυσικό προσόν, αν και υπόκειται στην αυτεξουσιότητα της προαιρέσεώς μας. Γι' αυτό ακόμη και οι Σκύθες και οι βάρβαροι πιστεύουν ο ένας τα λόγια του άλλου. Και για να σας δείξω στην πράξη την ενέργεια της ενδιάθετης πίστεως και να βεβαιώσω όσα είπα, ακούστε να σας διηγηθώ κάτι που άκουσα από κάποιον που δεν ψεύδεται.

φωτο:Ν. Χαρίσης

Κάποιος, Γεώργιος ονομαζόμενος, νέος στην ηλικία, έως είκοσι χρόνων, κατοικούσε στην Κωνσταντινούπολη τώρα στους καιρούς μας· ο οποίος ήταν όμορφος και φανταχτερός στην εμφάνιση, τους τρόπους και το βάδισμα, έτσι που μερικοί από τούτα σχημάτισαν κακή γνώμη γι' αυτόν, όσοι δηλαδή βλέπουν μόνο τα εξωτερικά και κρίνουν κακώς τα των άλλων. Αυτός γνωρίστηκε με κάποιον άγιο μοναχό που ζούσε σ' ένα μοναστήρι της πόλεως, και αναθέτοντάς του όλα τα της ψυχής του, έλαβε από αυτόν για υπενθύμιση μια μικρή εντολή (ένα σύντομο κανόνα). Ο νέος ζήτησε ακόμη από τον γέροντα να του δώσει κανένα βιβλίο που να περιέχει διηγήσεις για τη ζωή των μοναχών και την πρακτική τους άσκηση. Εκείνος του έδωσε να διαβάσει το σύγγραμμα του μοναχού Μάρκου που διδάσκει περί του πνευματικού νόμου· το οποίο ο νέος το πήρε σαν να ήταν σταλμένο από τον ίδιο το Θεό. Και ελπίζοντας πως θα λάβει πολύ μεγάλη ωφέλεια από αυτό, το διάβασε όλο με πόθο και προσοχή. Και ωφελήθηκε βέβαια απ' όλα όσα διάβασε, όμως τρία κεφάλαια μόνο ενσφήνωσε, να πω έτσι, στην καρδιά του.

Το ένα έλεγε επί λέξει: « Αν ζητάς τη θεραπεία της ψυχής σου, επιμελήσου τη συνείδησή σου, και να κάνεις όσα αυτή σου υποδεικνύει, και θα βρεις ωφέλεια». Το άλλο έλεγε: « Όποιος ζητά τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος προτού να εργαστεί τις εντολές του Θεού, είναι παρόμοιος με αγορασμένο δούλο, ο οποίος την ίδια ώρα που αγοράστηκε ζητά να του δώσουν και το χαρτί της απελευθέρωσης». Και το τρίτο έλεγε: «Εκείνος που προσεύχεται σωματικά και δεν απέκτησε ακόμη γνώση πνευματική, είναι παρόμοιος με τον τυφλό που φώναζε «Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». Όταν ο πρώην τυφλός έλαβε το φως του και είδε τον Κύριο, δεν τον ονόμασε πλέον υιό Δαβίδ, αλλά τον ομολόγησε Υιό Θεού και τον προσκύνησε».

Αυτά λοιπόν τα διάβασε ο νέος εκείνος και τα θαύμασε, και πίστεψε ότι με την επιμέλεια της συνειδήσεως θα βρει ωφέλεια και με την εργασία των εντολών θα δεχτεί συνειδητά την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος και με τη χάρη Του θ' ανοίξουν τα νοερά του μάτια και θα δει τον Κύριο. Και πληγωμένος από την αγάπη και την επιθυμία του Κυρίου, ζητούσε πλέον το Πρώτο Κάλλος, το αόρατο.

Τίποτε άλλο όμως δεν έκανε, καθώς με βεβαίωσε ύστερα με όρκους, παρά μόνο εκτελούσε κάθε βράδυ το σύντομο κανόνα που του όρισε ο άγιος εκείνος γέρων, και τότε πλάγιαζε και κοιμόταν. Και καθώς η συνείδηση του έλεγε: «Κάνε κι άλλες μετάνοιες, πρόσθεσε κι άλλους ψαλμούς, πες κι άλλο το Κύριε ελέησον, αφού μπορείς», αυτός υπάκουε σ' αυτήν πρόθυμα κι αδίστακτα κι έτσι έπραττε, σαν να τα έλεγε ο ίδιος ο Θεός. Και από τότε πλέον δεν κοιμήθηκε ποτέ με τη συνείδηση να τον ελέγχει και να λέει: «Αυτό γιατί δεν το έκανες;».

Κι έτσι, υπακούοντας αυτός χωρίς παράλειψη στη συνείδησή του κι εκείνη προσθέτοντας μέρα με τη μέρα περισσότερο, σε λίγες μέρες αυξήθηκε πολύ η εσπερινή προσευχή του. Κατά τη διάρκεια της ημέρας είχε την επιστασία του σπιτιού ενός πατρικίου κι είχε πολλές βιοτικές φροντίδες και πήγαινε κάθε μέρα στο Παλάτι· έτσι κανείς δεν αντιλήφθηκε όσα αυτός έπραττε το βράδυ. Αλλά κάθε βράδυ έτρεχαν από τα μάτια του δάκρυα κι έκανε πολλές γονυκλισίες και μετάνοιες και όταν στεκόταν σε προσευχή είχε τα πόδια κολλημένα μεταξύ τους και ακίνητα και διάβαζε ευχές στη Θεοτόκο με πόνο και στεναγμούς και δάκρυα και, σαν να ήταν ο Κύριος παρών σωματικά, έτσι έπεφτε εμπρός στα άχραντα πόδια Του και ως τυφλός του ζητούσε να τον σπλαχνιστεί και να του χαρίσει το φως των ματιών της ψυχής του. Και καθώς πλήθαινε κάθε βράδυ η προσευχή, κρατούσε ως τα μεσάνυχτα, κι όση ώρα προσευχόταν, στεκόταν όρθιος σαν κολόνα ή σαν ασώματος, χωρίς διόλου να χαλαρώνει ή να ραθυμεί ή έστω να κινεί κανένα μέλος του σώματός του, μήτε τα μάτια του να στρέψει ή να τα σηκώσει.

[Συνεχίζεται]